

[Arne Christiansen]

industripolitisk program, som er velkendt her i tinget og ikke mindst i ressortministeriet, kraftigt har fremhævet betydningen af bortfald af formueskat på erhvervsaktiver og bortfald af dobbeltbeskatningen af aktier. Disse 2 synspunkter synes ikke at have gjort noget indtryk på industriministeren; jeg savner i hvert fald bemærkninger herom i redegørelsen.

Med hensyn til samspillet mellem det offentlige og erhvervslivet må det være på sin plads at fremhæve de ønsker og de hensigter, som denne regering og de partier, der står bag regeringen, har, når det gælder det, der er blevet kaldt privatiseringen – jeg vil hellere sige: liberaliseringen af funktioner, som i dag på den ene eller den anden måde ligger i alt for stramme offentlige rammer. Her må man se frem til de bebudede initiativer. Jeg håber, at ministeren kan bekræfte, at de kommer.

Det er også et spørgsmål, når man drøfter den fremtidige industripolitik, om ikke man i højere grad, end tilfældet er, burde hæfte sig ved det, der hedder iværksætterpolitik. Spørgsmålet er allerede rejst af den socialdemokratiske ordfører. Gør man tilstrækkeligt for dem, der har ideerne, dem, der har behov for at udvikle disse ideer?

Der er mange af de problemer eller opgaver, man kan fremdrage, som efter min opfattelse bedst løses i en større regie, med et større perspektiv. Derfor vil jeg gerne i lighed med, hvad jeg allerede har sagt om, hvorledes de teknologiske fremtidsproblemer bedst løses i EF-regie, pege på en række af de afhængighedsforhold, der eksisterer mellem det offentlige og erhvervslivet såvel i Danmark som i andre lande. De kan i den yderste konsekvens være konkurrenceforvridende og derfor i strid med Romtraktatens ånd og bogstav. Når man derfor taler om at løse disse problemer, er det ikke et spørgsmål om at løse nationale problemer, men et spørgsmål om at løse dem i fællesskab og inden for Fællesskabets rammer. Jeg vil gerne nævne et konkret eksempel, som jeg håber kan inspirere ministeren.

Vi har oplevet, at udenlandske firmaer, der søger ind i en eller anden egn af Danmark, simpelt hen er blevet placeret i andre lande, fordi de har kunnet byde på bedre skattemæssige forhold og måske bedre afskrivningsmæssige forhold. Derfor ville jeg

finde det rimeligt, at man i forbindelse med det, der hedder investeringspolitikken i redegørelsen, måske tog det som en opgave i EF-regie at arbejde for en ensartet investeringskodeks, således at vi ikke, som tilfældet har været, bliver underbudt skattemæssigt af andre medlemslande i Fællesskabet.

Jeg har noteret mig ministerens bemærkninger om viljen til at bidrage til et tættere samspil mellem lønmodtagernes opsparing og erhvervslivets behov for risikovillig kapital. Jeg vil gerne på venstres vegne sætte en streg under det, ministeren siger om frivilligt arrangement, når det gælder overskudsdeling, en aftale mellem den enkelte virksomhed og dens medarbejdere.

Til slut skal jeg sige, at der til investeringsdiskussionen kan føjes, at den seneste tids kraftige rentefald uden tvivl vil påvirke de mere kapitalkrævende investeringer. Regeringens indkomstpolitik har hidtil begrænset hjemmeforbruget, og deri har også ligget en klar tilskyndelse til en øget indsats på de internationale markeder. I dag ville det vel være rigtigt at fastslå, at med rentefaldet kan der noteres en stigning i realindkomsten, og det er klart, at det igen har afsmitning på hjemmemarkedet. Det vil med andre ord sige, at der på begge afsætningsområder er muligheder for at øge investeringerne og dermed beskæftigelsen. Det kan ikke siges tit nok, at det overordnede mål er at skabe større produktion, større eksport, større valuta-indtjening og dermed opmuntring til investering og flere arbejdspladser. Den kursændring i dansk økonomi, som ikke mindst erhvervslivet så længe har efterlyst, er i dag åbenbar.

Rahbæk Møller (SF):

Den industripolitisk redegørelse, ministeren her fremlægger, er et udtryk for regeringens passivitet, når det drejer sig om at sikre beskæftigelsen og sikre de investeringer, der skal til for at løse vore øvrige balanceproblemer. Regeringens filosofi fremsættes allerede i indledningen: der skal ske en omfordeling af samfundets ressourcer fra det offentlige til de private virksomheder. Som al erfaring viser, er der her tale om en klar modsigelse. I en situation med over 300.000 arbejdsløse og ledig kapacitet inden for de fleste sektorer styrkes de private virksomheder ikke ved